

alle den Slags Ting. Det er Foranstaltninger, der ere meget ønskelige, men jeg maa paa den anden Side indrømme, at en Ud sættelse paa disse Punkter naturligvis er en Ting, som man maa kunne finde sig i. Andre Regtelser angaa Foranstaltninger, som maa siges ligefrem at være paatrængende. Jeg sigter derved til saadanne Forslag, som ere komne frem fra den høitærede Minister om Bevilling til Istandsættelse af Sten-glaciset paa Trefroner og Bolværkerne paa Lynetten. Bevillinger, der have været foreslaaede i en Række af Aar, og som ere begrundede ved, at man hvert Dieblit kan frygte for, at Vandet, Stormen eller Ijen skal underminere Glaciset og Bolværkerne og tage en Del af disse med og mulig tage Mere med end Glaciset og Bolværkerne. Dette anser jeg for meget uheldigt; dersom jeg ikke tager meget feil, har det nok ogsaa vist sig i Vinter — jeg tænker paa, hvad der er omtalt i Tillægsbevillingen — at Stormen, Strømmen og Vandet ogsaa har taget Noget væk, og det har derfor været nødvendigt saa hurtig som muligt at reparere det. Det er af den Art Bevillinger, som jeg synes, at man skulde give paa Finantsloven, inden der sker Uheld; thi det er temmelig utvivlsomt, at er først Uheldet sket, maa Ministeren paa forventet Tillægsbevilling søge at faae Reparationerne gennemførte saa hurtigt som muligt, og saa kunde de let blive kostbarere. Saa er der enkelte Bevillinger, som det undrer mig, at Flertallet har kunnet negte, fordi jeg ikke sjønner rettere, end at det er ligefrem Fortsættelsesarbejde af tidligere givne Bevillinger, og det synes mig altid, at det har været Praxis, at naar man har givet Begyndelsen til en Bevilling, og der ikke er særlige Grunde, der tale imod den, saa er den fortsat med de paafølgende Bevillinger. Jeg sigter herved til Vædringsforslag Nr. 277, hvor der er neget 15,000 Kr. til en Ombygning af anden Afdeling af Garnisonshygehuset i Kjøbenhavn. Det er, saavidt jeg sjønner, ikke Andet end ligefrem Fortsættelsesarbejder af en Bevilling, som blev givet for to Aar siden, men hvoraf Resten, saavidt jeg veed, først er bleven anvendt iaar, nemlig til Ombygning af første Afdeling, og som bekendt tilsigtes der ved Bevillingen gunstigere Forhold navnlig lige overfor Sygepleien og Soldaternes Forhold derude. En hel Del Regtelser angaa Foranstaltninger, som efter min Opfattelse ligefrem maa siges at være nødvendige, naar man vil have, at Afdelingernes Krigsberedskab virkelig skal være fuldstændig. Jeg skal nævne et Par Exempler. Der er saaledes neget en lille ubetydelig Bevilling af 3,300

Kr. til Saccocher og en større, Bevilling paa 44,400 Kr. til kirurgiske Instrumenter og Apparater til Lasarether i første Linie. Da forskjellige ærede Medlemmer maatte ikke have noget rigtig klart Begreb om, hvad Saccocher er, skal jeg blot antyde, at ogsaa det kun er en Fortsættelse af, hvad man har gjort tidligere. Iffor blev der bevilget Kantiner og Kantinetornystre for Infanteriet; det er de Tornystre eller Kasser, der rumme de for den første Betjening af Saarede nødvendige Apparater for Fodfolket, og det, der nu begjæres til Saccocher, er ikke Andet ind det Samme for Rytteriets Bedkomnende. Med Hensyn til de kirurgiske Instrumenter vil det vistnok være i Flertallets Erindring — det er blevet omtalt flere Gange her —, at man i en lang Række af Aar har klaget over, at de Beholdninger, der vare tilstede, og hvormed man vilde forsyne Lasaretherne, vare de samme, som for en stor Del stammede fra Krigsforholdene 48—49—50, og at nyere tilsvarende Instrumenter ikke vare anskaffede. Derimod besluttede Krigsbestyrelsen for et Par eller 3—4 Aar siden at nedsætte en stor Kommission væsentlig af militære Læger til at undersøge Tilstanden af Instrumenterne og fremsætte Forslag om, hvorledes man nu skulde stride til en tilsvarende Forsyning. Det er Resultatet af denne Kommissions Betænkning, der foreligger i dette Forslag, og jeg kan ikke sjønne rettere end, at det er en af den Sort Bevillinger, der maa siges at være saa nødvendige til Troppernes Krigsberedskab, at jeg ikke forstaar, at Flertallet har kunnet gaa med til at negte dem. Saa er der endelig et Par Regtelser, som angaa Foranstaltninger, der ere foreslaaede af Krigsbestyrelsen, og som ligefrem maa siges at være forlangender, der angaa de bestaaende Forvarsmidlers nødvendige Vedligeholdelse og Udstyring. Jeg sigter herved til de to Forslag No. 283 og 284, hvor der foreslaas neget det af Ministeren forlangte Beløb til Kanoner og Forstærkningsarbejder ved Kjøbenhavns Søbefæstning. Dette Punkts Realitet, dets Betydning har jo været fremhævet saa ofte her i Salen, at jeg tror, at det er unødvendigt at komme tilbage til den, og jeg skal tillige tilføie, at Betydningen af disse Foranstaltninger og deres Regtelse baade af den høitærede Minister og af mig i Udvalget navnlig ifjor er udfillet paa den fyldigere Maade, man kan gjøre det paa, naar man taler mindre for Offentligheden, end man gjør i denne Sal, Hensyn, der jo synes at være fuldt naturlige og berettigede. Jeg skal derfor her indskrænke mig til den Bemærkning, at disse Regtelser synes at staa i Strid med de Udtalelser, som jeg for-